

ŠOLSKO GLASILO

februar 2025

UVODNIK

Februar je mesec, ki ga zaznamujejo srčnost, toplina in povezanost. Valentinovo nas spomni, kako pomembno je izkazovati ljubezen in prijaznost – ne le svojim najbližjim, temveč tudi prijateljem, učiteljem in vsem okoli nas.

A poleg romantičnega vzdušja je bil februar na naši šoli tudi poln glasbe, športa in novih priložnosti. Naši učenci so imeli priložnost nastopiti z izjemno pevko Majo Keuc, kar je bil nepozaben dogodek, ki nam bo še dolgo ostal v spominu. Povezali smo se tudi s pevskimi zbori na srečanju Šoštanj poje in dokazali, da glasba resnično združuje.

Za sprostitev so poskrbele zimske počitnice, ki so nam dale čas za oddih in nove dogodivščine, športni dan pa nas je spodbudil h gibanju in k zdravemu načinu življenja. Devetošolci so se v tem mesecu soočili s pomembno prelomnico – obiskali so informativne dneve in si tako začeli tlakovati pot v prihodnost. Petošolci so se udeležili tečaja Naučimo se smučati.

Februar nas je povezal v glasbi, športu in skupnih trenutkih. Naj nas ti spomini grejejo tudi v prihodnjih mesecih!

Špela Plavše

ZBRALI IN UREDILI:

Špela Plavše, mag. prof.

Bogomira Vrčkovnik Šopar, prof.

LEKTORIRALA:

Jerneja Pirnat, prof.

Slovenski kulturni praznik

Plavše Špela, mag. prof. kem. in bio.

Bogomira Vrčkovnik, mag. prof.
Vanessa Vrečko Pušnik, mag. prof.

Dne 7. februarja smo na naši šoli slovesno obeležili slovenski kulturni praznik, posvečen velikemu pesniku Francetu Prešernu. Na šolski proslavi smo se spomnili njegovega bogatega literarnega ustvarjanja in pomena, ki ga ima kultura za naš narod.

Učenci so pripravili prav posebno lutkovno predstavo, ki je vključevala različne točke, ki so jih pripravili učenci pri posameznih dejavnostih. Predstavili so se nam krožek joge, pevski krožek in šolska folklor.

Praznik kulture je priložnost, da se zavemo, kako pomembna je umetnost v našem življenju, ter da ohranjamo spoštovanje do jezika in ustvarjalnosti. S ponosom smo počastili našega največjega pesnika in slovensko kulturno dediščino.

© OŠ Karla Destovnika-Kajuha Šoštanj

Osmošolci so pri pouku slovenščine raziskovali in poustvarjali Povodnega moža, balado Franceta Prešerna. Njihova ustvarjalnost se je izražala skozi novonastale pesmi in zgodbe, kjer so vsak na svoj način interpretirali Prešernovo pesnitev, kar je spodbudilo njihovo ljubezen do poezije in pripovedništva.

Prišla je nevihta, Urška se je ustrašila, to je videl povodni mož in ji je obljubil, da bo živela drugačno življenje. Povlekel jo je za roke in jo privil k sebi. Z njo je odletel v nebo, meščani pa so žalostno gledali za njima, saj so bili prepričani, da se ji hudo obeta. Povodni mož je z Urško letel po zraku, ki se ga je pretresena močno držala z rokami. Povodni mož jo je opogumljal, rekoč: »Še malo pa bova tam.« Prišla sta do leteče okrogle stavbe, iz katere je tekel slap. Urška je bila očarana. Ko je to videl povodni mož, se je le smejal. Odložil je Urško, da si je to nenavadno stavbo ogledala. Pokazal ji je pot do njene sobane, ki je bila zelo prijetna. Rekel ji je, naj se naspi, saj jo bo zjutraj čakalo presenečenje. Tako je Urška odšla spat. Ko se je zbudila, se je spomnila, kar ji je rekel povodni mož. Veselo je odšla k njemu in ga vprašala, kaj je presenečenje. Povodni mož ji je naročil, naj gre v prvo nadstropje. Tam je videla napis na vratih: Ima dobro službo in ima rad otroke. S tem ni bila zadovoljna in je šla v drugo nadstropje. Na vratih je pisalo: Ima dobro službo, ima rad otroke in je čeden. Tudi to ji ni bilo všeč, zato je šla v tretje nadstropje. Tam je na vratih pisalo: Ima vse prejšnje lastnosti, je bogat in mišičast. Odprla je vrata in padla v luknjo. Še danes pada, zato ne bodi prevzetna, ker bo povodni mož prišel pote.

Tiara Goltnik

POVODNI MOŽ

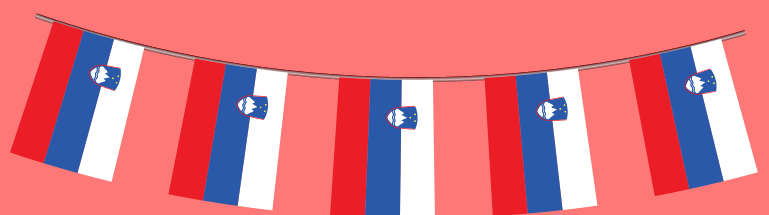
Ko nevihta pridirja,
zatresejo se tla,
zraven pa Urška zacepeta
in plesalcu na tiho zašepeta:

»Zakaj tako hitro se vrtiš,
ali res ničesar se ne bojiš?«
Plesalec njen se še hitreje zavrti,
jo pogleda in odvrne ji:

»Jaz pogumen sem možak,
zate pravi korenjak,
zato v reko skočiva
in hitro se potopiva.«

Res to se zgodi,
a Urške zdaj več ni.

Martin Krt

POVODNI MOŽ

Nevihta že privrši,
a pri Urški strahu ni,
ker povodnega moža res ljubi,
se mu cela prepusti.

Povodni mož se Urški smeji,
prikliče valove velike in izpusti vse svoje bike.
Vsi meščani se po hišah razbežijo
razen Urške, ki gleda ga milo.

»Nehaj, preljubi moj možak,« mu reče,
»dovolj jeze svoje si izpustil,
ne bom več važna in prevzetna,
samo da bi midva skupaj bila, v moji hiši doma.«

Povodni mož sonce prikliče,
vse valove izniče,
Urško ostro pogleda, ji reče:
»Le drži se dogovora tega,
če lažeš, gorje ti slede.«

Vendar povodni mož ni ostal pri njej. Nasmehnil
se ji je in izginil v Ljubljani. Od takrat ga nihče ni
videl, ampak povodni mož še vedno čaka v
svojem kraljestvu na deklice, ki bodo važne in
prevzetne.

Vida Rožič

Intenzivne pevske priprave

Eliza Potisek

Od petka, 31. 1. 2025, do nedelje, 2. 2. 2025, smo se s šolskim pevskim zborom odpravili na priprave v Fieso.

Ko smo z avtobusom po dolgi vožnji prispeli do ČŠOD Breženka Fiesa, smo odšli v jedilnico, kjer smo pojedli okusno kosilo. Po kosilu smo se udobno namestili v svoje sobe in imeli prve pevske vaje. Na dan smo ponavadi imeli 3 vaje, saj smo imeli veliko dela. Kljub vsemu delu nismo pozabili na smeh in zabavo. Po koncu prvih vaj smo že izžreballi imena za igro skriti prijatelj. Zvečer so devetošolci kot vsako leto pripravili zelo zabaven večer. V soboto smo peš odšli v Piran. Na Tartinijevem trgu smo tudi zapeli. Zadnji dan smo se odpravili na plažo, kjer smo si razkrili skrite prijatelje.

Ta podaljšani vikend je bil nepozaben.

OSNOVNA ŠOLA
KARLA DESTOVNIKA-KAJUHA
ŠOŠTANJ

Spoštovani,

vabimo vas na 16. srečanje

ŠOLA POJE – ŠOŠTANJ POJE,

ki bo v torek, 4. februarja 2025, ob 17. uri v
avli Osnovne šole Karla Destovnika-Kajuha Šoštanj.

mag. Majda Zaveršnik Puc,
ravnateljica

Majda Zaveršnik Puc

Mateja Modrej, prof.

Bogomira Vrčkovnik, prof.

Vsi štirje pevski zbori OŠ KDK Šoštanj skupaj s podružnico so se v mesecu februarju udeležili srečanja Šola poje – Šoštanj poje, ki je potekalo na naši šoli 4. 2. 2025. Dogodek spodbuja ljubezen do glasbe, razvijanje pevskih veščin in druženje skozi petje. Zbore vodi skupna želja po ustvarjanju, nastopi pa prinašajo raznolik in barvit program, ki navdušuje občinstvo ter krepi kulturno povezanost med udeleženci.

NASTOP Z MAJO KEUC

Špela Plavše, mag. prof. kem. in bio.

Valentina Sovič, dipl. inž.

V petek, 15. februarja, je v Kulturnem domu Šoštanj potekal koncert, ki je občinstvu ogrel srca in napolnil dvorano s čudovitimi glasovi ter pozitivno energijo. Glavna zvezda večera je bila izjemna slovenska pevka Maja Keuc, ki je s svojo interpretacijo in čustveno močjo vedno znova navdušila prisotne. Tokrat pa je imela ob sebi prav posebne glasbene goste — učence mladinskega pevskega zbora.

Učenci Mladinskega pevskega zbora OŠ KDK Šoštanj so skupaj z Majo Keuc odpeli pet pesmi. Njihov nastop je bil plod trdega dela, vaj in predanosti glasbi, kar se je čutilo v vsaki odpeti noti. Otroci so s svojo mladostno energijo, iskrenostjo in talentom ustvarili pravo harmonijo z Majo Keuc ter prispevali k čarobnemu vzdušju večera.

Nastop na takšnem odru ob boku priznane pevke je bil za mlade pevce velika čast in nepozabna izkušnja, ki jim bo zagotovo ostala v lepem spominu.

Občinstvo je ob koncu koncerta z glasnim aplavzom in stoječimi ovacijami pokazalo, kako zelo so uživali v glasbenem dogodku. Mladinski pevski zbor je s svojim nastopom dokazal, da je glasba tista, ki povezuje in odpira srca, Maja Keuc pa je s svojo karizmo in glasbeno odličnostjo poskrbela, da je bil večer resnično poseben.

Čestitke vsem nastopajočim za izjemen nastop in hvala Maji Keuc za nepozabno glasbeno izkušnjo, ki je v Šoštanju še dolgo ne bomo pozabili.

*Maja z zmajem se igra,
z njim dotika se neba,
saj leteti sama še ne zna.*

Valentinovo

Špela Plavše, mag. prof. kem. in bio.

Tanja Ferk, prof., Polona Libnik, prof.

Vsako leto 14. februarja praznujemo valentinovo – dan, posvečen ljubezni, prijateljstvu in toplim občutkom do ljudi, ki so nam blizu. Čeprav ga pogosto povezujemo z romantično ljubeznijo, je to tudi priložnost, da izrazimo hvaležnost prijateljem, družini in vsem, ki nam polepšajo dneve.

Izvor praznika sega v daljno preteklost, ko naj bi sveti Valentin v Rimu skrivaj poročal zaljubljene pare kljub prepovedi cesarja. Zaradi svoje dobrosrčnosti in podpore ljubezni je bil usmrčen prav 14. februarja, kasneje pa so ta dan posvetili njemu v čast.

Na ta dan si mnogi izmenjajo pisemca, znana kot "valentinčke", majhna darilca ali le prijazne besede. Tudi na naši šoli smo obeležili ta dan. Učenci na nižji stopnji so izdelali darilca za svoje starše, v OPB smo izdelovali valentinove posodice in ustvarjali na temo valentinovega. Na valentinovo niso pozabili niti pri uri joge, kjer so na ta dan pripravili prav posebno srčkasto skupinico. Najlepše pri praznovanju pa je, da ljubezni in prijaznosti ne omejujemo le na en dan v letu, ampak ju izražamo vse leto!

Naj bo letošnje valentinovo priložnost, da nekemu podarimo iskren nasmeh, lepo misel ali prijazen objem. Ljubezen in prijateljstvo sta namreč darili, ki ju je najlepše deliti. ❤️

Valentinčki 3. b razreda

Zimske počitnice

Vid Rožič

Vsako leto med zimskimi počitnicami z družino smučamo na drugi lokaciji. Letos smo se odločili za Vogel. Na pot smo krenili v soboto približno ob 12. uri. Vožnja se mi ni zdela dolga, kljub temu da smo naredili krajši postanek na bencinski črpalki. Ko smo končno prispeli, smo se namestili v apartmaju v Ukancu. Ker smo prišli bolj pozno, je bilo smučišče na Voglu že zaprto, zato smo pojedli kosilo, ki ga je skuhalo mami, in odšli raziskovat okolico. Po poti, ki je potekala tik ob reki, smo se odpravili do Bohinjskega jezera. Tam smo se ustavili, opazovali okolico, mama in sestra sta se fotografirali, z očetom in bratom pa smo metali kamenje v jezero. Videli smo tudi družino srn, ki pa so zbežale, ko so nas opazile. Mama mi je povedala, da je Bohinjsko jezero najgloblje jezero v Sloveniji, ki je nastalo pred približno 10.000 leti med zadnjo ledeno dobo. Ob obrežju pa na skali stoji kip v podobi zlatoroga (legenda pravi, da je rog od zlatoroga ključ, ki odpre skriti zaklad na Triglavu). Ker se je počasi začelo večeriti, smo se odpravili nazaj v apartma. Tam sva z bratom gledala film, mami, ati in sestra pa so odšli v savno. Zatem smo povečerali in odšli spat.

Naslednji dan smo zgodaj vstali, da bi se pravočasno pripravili za smučanje. Načrt nam je uničila megla, ki je zakrivala Vogel. Odločili smo se počakati kakšno uro, da vidimo, če se bo megla razkadila. Ker se ni, smo naredili nov načrt, da bomo šli peš do slapa Savica. Pot ni bila dolga, ampak bližje vrhu kot smo bili, bolj zasneženo in mrzlo je bilo. To mi je bilo zelo všeč, saj sem se lahko sankal in kepal. Najbolj me je presenetilo, da so do slapa vodile stopnice (mislil sem, da bo gozdna pot). Domačini so nam povedali, da naj bi do vrha vodilo kar 553 stopnic. Ko smo prišli na vrh, je bil slap prelep. Slikali smo ga in uživali ob pogledu na dolino. Na internetu pa sem prebral, da ima slap Savica posebnost, saj se vodni tok že v podzemlju razdeli na dva dela in to mu daje znamenito obliko črke A. Ko smo prispeli nazaj v apartma, sem skuhal čaj, ostali pa so pripravili družabne igre, ki smo jih igrali pozno v noč.

Tretji dan smo se ponovno zbudili zgodaj, ker pa je bila megla manj gosta kot prejšnji dan, smo sklenili, da bomo tokrat šli smučat. Pravočasno smo ujeli gondolo in se povzpeli na smučišče. Vožnja z gondolo je bila krajša, kot sem pričakoval. Obuli smo pancerce, vzeli smuči in odšli do proge. Proge so bile še vedno v megli, zato nismo videli veliko. Naš cilj je bil, da se nismo zaleteli v druge, drug v drugega ali skrenili z označene proge. Po dolgem in napornem smučanju smo si privoščili odmor v koči Merjasec, kjer je vsak spil svoj čaj in nekaj pojedel. Ker je bilo že pozno, nismo mogli več smučati, zato smo se preoblekli, se odpravili na gondolo in odpeljali v dolino.

Četrty dan bi že morali domov, ampak smo rezervacijo apartmaja podaljšali še za en dan, saj je bilo za ta dan napovedano lepše vreme kot prejšnji dan. Ravno zato smo bili zjutraj presenečeni, ko smo se znova zbudili v megleno jutro. Kljub temu smo odšli na smučišče, saj smo upali, da se bo vreme izboljšalo čez dan. Tokrat se je potrpežljivost izplačala, saj se je vreme res izboljšalo. Smučali smo bolj sproščeno kot prejšnji dan in se zabavali v jasnem dnevu na snegu. Smučali smo tako dolgo, da so mi prsti začeli zmrzovati. Ko sem poskušal iti na sidro, ga nisem mogel prijeto, saj nisem mogel premakniti prstov. Zato se mi je sidro zaletelo v glavo s takšno silo, da sem padel. Vstati mi je moral pomagati žičničar. Tudi tega dne smo po smučanju odšli v kočo Merjasec. Ko smo se vrnili v apartma, pa smo počasi že začeli pripravljati prtljago.

Peti dan smo do konca pripravili prtljago in krenili proti domu. Ustavili smo se še na Bledu in pojedli zajtrk. Nato smo nadaljevali vožnjo. Ko smo prišli domov, smo odprli kovčke in tako končali naš kratek, a sladek dopust.

NAUČIMO SE SMUČATI

Miša Ovčjak, prof.

Smučanje je šport, ki nam omogoča, da se povežemo z naravo in se sprostimo v njenem objemu. Zasnežena narava, svež zrak, sonce na obrazu in prelepi razgledi nam pomagajo pozabiti na vsakodnevne skrbi in nas napolnijo s pozitivno energijo. Vsak zavoj na smučišču ponuja nov razgled in čudovite barve, ki se slikajo skozi smučarska očala, pritrjena na smučarsko čelado.

Učenci petih razredov OŠ Karla Destovnika-Kajuha Šoštanj so v času od 3. do 7. 2. 2025 uspešno opravili tečaj smučanja na Golteh. V tem tednu so šolske torbe zamenjali za smučarsko opremo. Vsako jutro so se poslovili od šolskih prostorov in se odpeljali proti Savinjski dolini. Polni pričakovanj so se z nihalko vzpenjali zimskim radostim naproti. Ves teden jih je spremljalo prijetno zimsko vreme. Snega je bilo dovolj, da so uživali na snegu, na svežem zraku in se smučali!

Smučišče na Golteh je čudovito v svoji raznolikosti in ponuja proge za vse nivoje smučarjev, od popolnih začetnikov do bolj izkušenih. Začetniška proga je bila kot nalašč za tiste, ki se šele spoznavajo s čarom smučanja. In takšnih je bilo letos skoraj polovica naših učencev. Učili so se osnov, kot so pravilno zavijanje in ustavljanje ter pridobivanje samozavesti na snegu. Tisti bolj izkušeni pa so na progah preizkušali hitrost, natančnost in vzdržljivost.

Prav vsi pa so iz dneva v dan na smučišču pokazali veliko mero poguma in odločnosti. Ko so stopili na vrh proge, opremljeni z vsem potrebnim, se je pravo doživetje šele začelo!

Prijetno utrujeni in v pričakovanju novih smučarskih podvigov so takole strnili svoje vtise.

V četrtek zjutraj smo se spet vsi, polni veselja, z avtobusom odpeljali iz Šoštanja na Golte. Zame je to bil četrti dan smučanja v življenju.

Tako kot vse prejšnje dni smo se z gondolo povzpeli do hotela. Med vožnjo so se nam zaradi zračnega tlaka zamašila ušesa. Komaj sem čakala, da se bom prvič peljala s sedežnico do Družinske proge, vendar me je bilo malo strah.

Gondola nas je pripeljala do hotela, kjer smo se preoblekli v smučarsko opremo. Obuvanje pancrjev mi je šlo že zelo dobro od rok. Vsi petošolci smo se peljali s trakom na hrib in se fotografirali. Po fotografiranju smo se ogreli, po ogrevanju pa se je naša skupina nekajkrat peljala po hribu.

Po smučanju smo šli na malico in se dobro najedli ter odžejali. Nato smo se s sedežnico peljali do Družinske proge. Tam blizu je tudi najbolj strma proga, ki se imenuje Medvedjak. Na sedežnici mi je bilo zelo všeč. Ko smo prišli do vrha, so nam učitelji in učiteljice povedali pravila, kako se moramo peljati po Družinski progi. Peljali smo se drug za drugim.

Najtežje se je bilo peljati po najbolj strmem delu Družinske proge, ampak imela sem srečo, da nisem padla. Po prvi progi smo se peljali še enkrat. Nato smo šli nazaj v hotel in se preobuli. Potem smo šli na prvo gondolo, ki nas je pripeljala do bližine parkirišča, kjer smo čakali na učence, ki so se peljali z drugo gondolo.

Vsi skupaj smo se nato z avtobusom odpravili v Šoštanj. In spet je minil tako lep smučarski dan. Zelo sem vesela, da sem se naučila smučati.

Ilina Uren Aydin

Sonce je zgodaj zjutraj počasi vzhajalo nad belimi vrhovi Golt. S sošolci smo se polni pričakovanj odpravili na tečaj smučanja, ki smo ga nestrpnostno pričakovali. Ko smo prispeli na smučišče, so nas pozdravili prijazni in izkušeni učitelji smučanja, ki so nas razdelili v skupine glede na naše predznanje.

Najprej smo se smučali na traku pri hotelu. Naslednji dan smo se odpravili na Družinsko progo, do vrha smučišča smo se povzpeli s trosedežnico. Ostale dni smo smučali na vedno bolj zahtevnih progah. Imenovala so se Turist, Stari Stani in Blatnik. Proge so bile označene z barvo in številko. Hitrost, ki te napolni z adrenalinom, je bila neopisljiva. Nekateri padci so bili neizbežni, a smeha in zabave ni manjkalo. Skupaj smo premagovali strmine in vzpodbujali drug drugega.

Tečaj smučanja na Golteh mi je prinesel ne le nova znanja in veščine, ampak tudi nepozabne spomine in nova prijateljstva. Sneg, sonce, smeh in premagovanje samega sebe so vtisi, ki jih bom nosila v srcu še dolgo.

Manca Turinek

Darja Rotovnik, prof.

V nadaljevanju sledijo zapisi učencev 5. b razreda o doživljanju tedna Naučimo se smučati.

Ko smo hodili na smučarski tečaj, sem se zbudila okoli šeste ure. A kljub temu sem skoraj vedno zamudila avtobus, ki nas je čakal pred šolo. Vsak dan smučanja je bil lep, razen petka. Oh, bilo je res hladno in megleno. Smučišča so zasneževali in na tleh je bilo veliko mehkega snega, ponekod pa je bila proga zmrznjena in neugodna za smučanje. Ker je bilo tako mrzlo, je zmrzovalo vse, skupaj z mojimi prsti. Imela sem pretanke rokavice. Vedno bolj me je zeblo, a sem to zadrževala zase, saj nisem hotela, da bi me ostali videli kot osebo, ki se vsega boji in ves čas tarna. Šli smo na malico, tam pa prstov sploh nisem več čutila! Kasneje so me začeli grozno boleti. Postalo je nevzdržno! Nisem mogla več zdržati in utrujena sem bila od celega tedna. Kar jokati sem začela in to je še mene presenetilo. Najprej so do mene stopile prijateljice, nato pa še učiteljice. Te so mi priporočile, naj si grem roke sprat pod toplo vodo. Skoraj vsi so že pojedli in se začeli pripravljati ter oblačiti za ponovni odhod na smučišče. Meni pa je učitelj rekel, naj raje ostanem notri in se pogrejem. Zame se je zato smučanje že končalo in moram priznati, da mi je bilo to kar všeč, saj sem bila že izmučena. No, tako pa sem skupaj z drugimi štirimi, ki jih je tudi zeblo, ostala v koči. Čez kakšne pol ure so prišli ostali, ki so se lahko smučali, in šli smo domov. Na koncu dneva sem bila zelo hvaležna, ker so mi prijateljice takoj pomagale in jih je skrbelo zame. Še enkrat vam hvala. Razen petka pa sem se imela na smučanju zelo lepo, zato komaj čakam, da bom šla naslednje leto v šolo v naravi.

Ota Roja Skornšek

V začetku februarja smo imeli v šoli smučarski tečaj. Ko smo z avtobusi prispeli do spodnje postaje nihalka in se z njo odpeljali na Golte, sem se zelo prestrašil, ko je nihalko zatreslo. Prišli smo do hotela Medvedjak, kjer sem si obul smučarske čevlje. V njih sem bil zelo neroden. Ko sem prvič stopil na smuči, sem se kar naprej spotikal in padal na tla. Prvi dan je bil zelo naporen in dolgočasen. Nisem več hotel na smučanje. A vseeno sem naslednji dan šel. Uspelo mi je priti na trak in še ves naslednji dan sem vozil zavoje. V četrtek pa so nas učitelji presenetili, ko so se odločili, da nas peljejo na progo. Vožnja s sedežnico mi je bila všeč, a na koncu, ko sem moral izstopiti, sem vsakič padel. Po progi smo se tisti dan peljali trikrat. Vozil sem zelo previdno, pri tretji vožnji pa sem se peljal že zelo hitro. Tako sem se v petek, zadnji dan, po Družinski progi peljal v skupini hitrejših. Ponoči je zapadel sneg in topovi so bili prižgani, zato smo težje smučali. Učitelj nas je peljal tudi na zelo strm odsek z imenom Preseka. Ko smo končali s tečajem, sem vrnil izposojeno opremo in s smučanjem zaključil. Zame je bila to čudovita izkušnja in ko sem se peljal domov, sem bil zelo ponosen nase.

Ožbej Klemen

Tretji dan smučanja (v sredo) smo se s skupino odpravili na štirisedežnico, ki je vodila na proge Turist, Stari Stani in pa Blatnik. S sošolcem in sošolkama smo se skupaj usedli na sedežnico in ob vožnji opazili adrenalinski park. Ko smo se spustili s sedežnice, je sošolka, ki je sedela na skrajnem desnem robu, povozila moje smuči. Želela sem se umakniti in nepremišljeno zapeljala na smuči druge sošolke, ki je sedela ob meni. Ona se je začela umikati, zato je zapeljala na smuči sošolca. Ker smo si bili vsi v napoto, smo popadali skorajda drug na drugega. Začeli smo se smejati. A k nam se je začel približevati starejši gospod, ki nas je okregal. Prišel je tudi naš učitelj, a nas ni kregal. Pomagal nam je, nas spraševal, če smo v redu, kaj se je zgodilo ... Skratka, še zmeraj smo se smučali. Kljub temu, da smo bili kregani, se nam je zdelo to smešno. Edina stvar, ki pa se je od tistega dne spremenila, je, da se nikoli več nismo vsi štirje skupaj usedli na sedežnico.

Lara Britovšek

Pred smučanjem smo se najprej dobro ogreli ...

Vmes smo se dobro okrepčali ...

Pripravljeni novim zmagam naproti ...

Na začetku meseca februarja smo se z učenci in učitelji odpravili na petdnevno smučanje na Golte. S sošolkami in sošolci smo se zelo veselili dogodivščin na snegu.

V ponedeljek smo se zbrali na parkirišču pred šolo, kjer sta nas že čakala dva velika avtobusa, saj smo na smučanje odšli vsi 5. razredi. Spremljali so nas tudi učitelji športne vzgoje in seveda naše razredničarke. Učenci smo bili zelo vznemirjeni, imeli smo metuljčke v trebuhu, ko smo se odpravili na pot. Šoferja sta nas varno pripeljala do Žekovca, kjer smo se z gondolo povzpeli do hotela. Tam so se nam predstavili učitelji smučanja in nas razdelili v več skupin. Vaditelji so mi bili zelo všeč, ker so bili prijazni, malo pa tudi za "hece". Vsak dan smo se naučili kaj novega, zanimivega in naučili smo se dobro smučati. Nekateri pa so premagali tudi strah pred strmimi progami. Med smučanjem smo imeli tudi kratke pavze, da smo lahko pojedli malico in popili pijačo, ki smo jo prinesli s sabo. Komaj smo čakali, da malica mine in da gremo nazaj v strmine. Bilo je naporno in sem bil tudi utrujen. Ampak ker sem cel teden preživel skupaj s svojimi prijatelji iz šole in ker sem z užitkom čakal in dočakal svoje smučanje, bi to ponovil še velikokrat.

Urban Medved

Zjutraj, ko smo se pripeljali do gondole, smo se začeli povzpenjati na Golte. Najprej smo se preoblekli in preobuli v smučarsko opremo ter se začeli zbirati pri svojih učiteljih. Skupaj smo se odpravili na sedežnico Smrekovec, ki nas je odpeljala do proge Blatnik. Spustili smo se po progi in proti koncu proge se je sošolec zapeljal v kup snega, naredil "salto" in padel. Smešno je bilo nam, ki smo ga videli, in njemu. Potem smo se še odpravili na druge proge in se zabavali.

Žiga Kurnik

Tisti, ki nismo imeli opreme, smo si jo izposodili na Golteh. Sam sem si sposodil samo smučarske čevlje in smuči. Najbolj smešno je bilo, ko je učitelja smučanja Blaža vrglo med potjo. Strah me je bilo na progi Blatnik, ker je zmrznila. Na tečaju sem se naučil ustaviti se in zavijati. Proga Stari Stani je bila najboljša, ker smo se v skupini spustili najmanj 30 metrov smuka. Ta tečaj je bil najboljši do sedaj!

Matvez Grudnik

Šola v naravi, 4. razred

Ferme Hermina, prof.

Lilijana Ograjenšek, prof.

Četrtošolci so se letos udeležili šole v naravi v ČŠOD Fara, kjer so preživeli nepozabne tri dni, polne dogodivščin, učenja in druženja.

Ena izmed najbolj vznemirljivih aktivnosti je bil obisk adrenalinskega parka. Učenci so se preizkusili v različnih spretnostnih izzivih, premagovali ovire na višini in s tem krepili pogum ter medsebojno zaupanje. Poleg tega so pokazali svojo ustvarjalnost pri izdelavi hišic iz različnih materialov, kjer so s svojo domišljijo in spretnostjo ustvarili prave male umetnine.

Vsaka soba je pripravila svojo predstavitev, kjer so učenci pokazali svojo iznajdljivost, znanje in timsko delo. Ob večerih so se skupaj odpravili na nočne sprehode, kjer so ob zvokih narave in svetlobi zvezd doživeli prav posebno vzdušje.

Pohodi po čudoviti okolici so bili prava priložnost za raziskovanje narave in sprostitev. Učenci so uživali v svežem zraku in prelepih razgledih, medtem ko so se učili o rastlinah, živalih in naravnih pojavih.

Eden izmed vrhuncev tedna je bilo tudi lokostrelstvo, kjer so se učenci preizkusili v natančnosti in potrpežljivosti. Pod vodstvom izkušenih inštruktorjev so hitro osvojili osnovne veščine in se pomerili v prijaznem tekmovanju.

Seveda pa ni manjkalo tudi dobre hrane! Kuharji v ŠD Fara so poskrbeli za okusne in uravnotežene obroke, ki so učencem dali dovolj energije za vse aktivnosti.

Šola v naravi v ŠD Fara je bila za četrtošolce nepozabna izkušnja, polna novih znanj, prijateljstev in doživetij, ki jih bodo še dolgo nosili v svojih srcih.

V nadaljevanju so predstavljeni zapisi iz dveh dnevnikov udeleženk.

PRVI DAN

Ko smo prišli v Faro, smo izstopili iz avtobusa. Vzeli smo kovčke. Potem smo spoznali učitelje in šli v sobe. V sobi smo pospravili prtljago. Učitelji so nas poklicali v učilnico in imeli smo sestanek. Potem smo šli na kosilo. Za kosilo sta bila juha in rogljiček. Ko smo se najedli, je bil polurni počitek. Takrat so nas učitelji zopet poklicali v učilnico. Dogovorili smo se, da gremo na sprehod. Hodili smo dve uri. Ko smo prišli nazaj, smo odšli v sobe. Dežurni učenci so šli pripraviti večerjo. Za večerjo smo imeli juho in špagete. Po večerji smo šli na nočni pohod. Hodili smo eno uro. Ko smo prišli nazaj, smo se šli umiti in spat.

Lana Brusnjak

DRUGI DAN

Všeč mi je bilo, ko smo šli v adrenalinski park. Tudi takrat, ko smo izdelovali hiške iz različnih materialov. Zvečer pa smo naredili SOBA SE PREDSTAVI. Naredile smo odličen ples.

Laura K.

TRETJI DAN

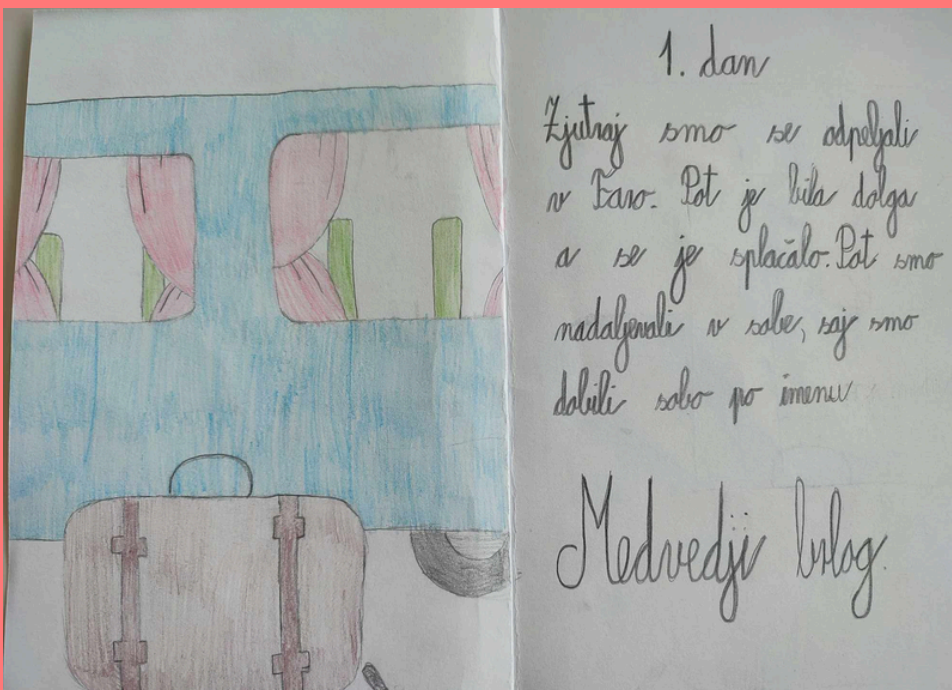
Ko smo se zjutraj zbudili, smo morali začeti pospravljati sobe. Ko smo vse pospravili, smo imeli telovadbo in lokostrelstvo. Čez nekaj ur smo imeli kosilo. Potem smo vzeli kovčke in jih odnesli na avtobus. Pot je bila dolga. Ampak zelo pa sem bila vesela, ko sem prišla domov.

Lana Brusnjak

"Listi v dnevniku bledijo s časom, a spomini v srcu ostanejo živi."

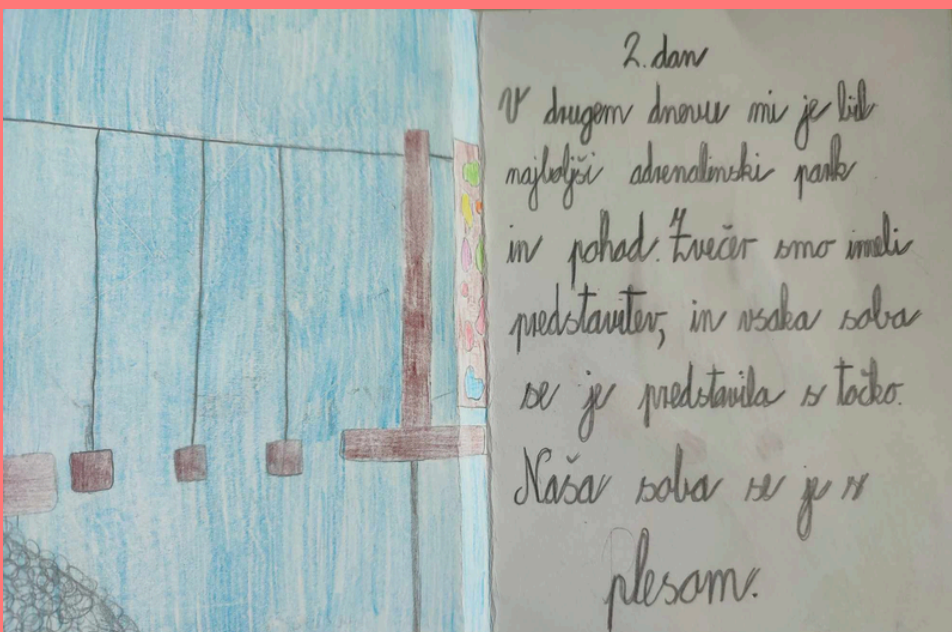

memories

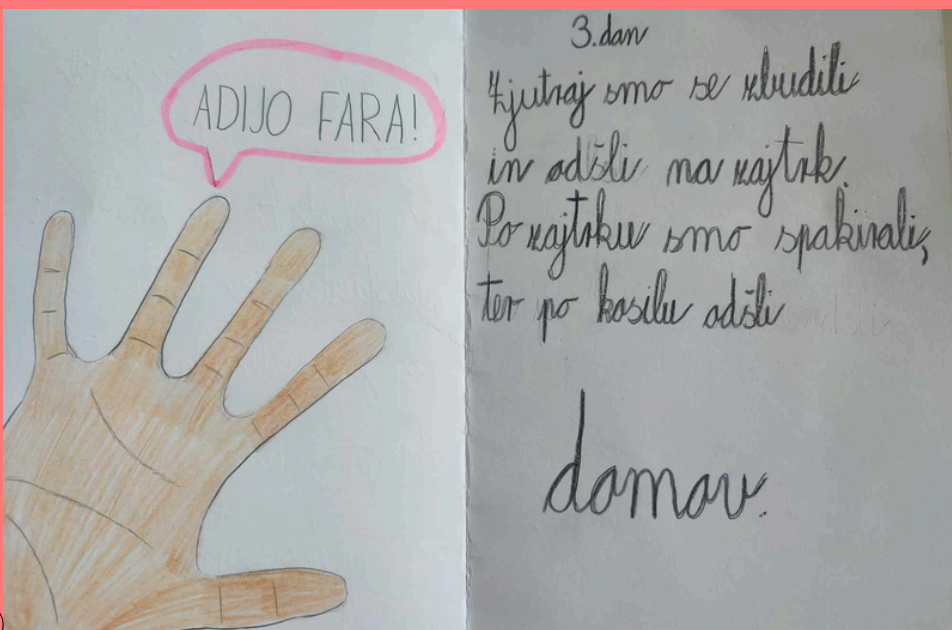
memories

memories

memories

memories

memories

Anika Plešnik

Noč branja

Anita Plamberger, prof.

Spanje v spalnici, ki je v resnici razred, zna biti prava pustolovščina. V to smo se tretješolci OŠ Karla Destovnika-Kajuha Šoštanj prepričali 13. 2. 2025. Zbrali smo se ob 19. uri pred šolo in polni pričakovanj stopili dogodivščinam naproti.

Po okusi večerji, ki nam je dala moč, da smo zdržali dolgo v noč, smo si ob pomoči izvajalk programa Vzgoja za ustno zdravje Barbare in Marije umili zobke. Nato smo se umirili ob pravljicni jogi, prebirali odlomke iz svojih najljubših knjig, se spoznali z mišičnim sproščanjem in po šoli v trdi temi iskali zaklade. Našli smo čas tudi za ples, petje, igranje in sproščeno klepetanje. Ob polnoči smo se zavlekli v spalke, prižgali svetilke in v miru ter tišini brali tako dolgo, da so nas pravljice ponesele v svet sanj. Prvi junaki smo se zbudili že pred 6. uro in tiho brali ali se igrali družabne igre. Dopoldne je hitro minilo, podelili smo si priznanja za vse preživete dogodivščine, ob pol dvanajstih pa so nas pred šolo že čakali starši.

Utrujeni in polni nepozabnih spominov smo odšli na zaslužene počitnice.

Športni dan, 8. in 9. razred

Žiga Dobnik

Špela Plavše, mag. prof. kem. in bio.

V četrtek, 13. 2. 2025, smo se učenci osmih in devetih razredov odpravili na izlet na Lom. Pot smo začeli ob 8.00 in se najprej peš odpravili proti Topolšici. Tam smo se ustavili pri podružnični šoli, kjer smo pojedli par prigrizkov in se odžejali. Po počitku smo se odpravili naprej. Med hojo smo se pogovarjali, smejali, nekateri pa so poslušali glasbo in si prepevali. Pot je bila naporna, ampak nam je uspelo. Ko smo prispeli na Lom, nas je pričakal lep razgled na Topolšico in Šoštanj. Na cilju smo bili že vsi utrujeni, zato smo se nazaj vrnili po krajši poti. Kljub mučenju smo učenci v tem izletu uživali.

"Razgled je bil pa neprecenljiv!"

Šolska knjižnica na POŠ Topolšica ponovno odpira svoja vrata!

Helena Urh, prof.

V petek, 28. 2. 2025, je bil za učence in učiteljice POŠ Topolšica prav poseben dan! Z odprtjem šolske knjižnice na POŠ Topolšica začinjamo novo poglavje v zgodbi naše šole. Knjižnica ni zgolj prostor, kjer najdemo knjige – je srce in duša šole, kraj, kjer se rojevajo ideje, kjer potujemo v nove svetove in kjer širimo svoja obzorja.

Čeprav je naša knjižnica majhna, verjamemo, da v njej živi veliko priložnosti. Naša knjižnica ni namenjena le učencem – tudi starši bodo lahko svojim otrokom olajšali dostop do knjig, saj bo knjižnica ponujala možnost izposoje. Knjige, ki jih bodo tukaj našli, jim bodo odprle vrata v nove svetove, spodbujale njihovo domišljijo in jim ponudile trenutke sprostitve.

A knjižnica ni samo zbirka knjig – je tudi prostor za igro, učenje, ustvarjanje in druženje. Vsaka knjiga prinaša novo zgodbo, novo lekcijo, novo pustolovščino. Z odprtjem te knjižnice želimo spodbuditi ljubezen do branja, ki bo naše učence spremljala vse življenje.

Takšen projekt ne bi bil mogoč brez srčnih ljudi, ki so verjeli vanj in se trudili, da smo lahko odprli vrata knjižnice.

Posebna zahvala gre:

- učiteljicam, ki so podpirale projekt,
- gospe Mojci Šabec, ki je bila nepogrešljiva pri organizaciji,
- hišnikoma in čistilki, ki so poskrbeli, da je knjižnica pripravljena na prve obiskovalce,
- KS Topolšica, ki je z donacijo knjig obogatila našo zbirko,
- in predvsem knjižničarki, gospe Barbari Turinek, ki je s svojo predanostjo in ljubeznijo do knjig omogočila, da ta prostor zaživi v pravi luči.

Seveda pa ne smemo pozabiti na našo ravnateljico, gospo Majdo Zaveršnik Puc, ki je imela ključno vlogo pri uresnitvi tega projekta. Njena podpora in zavezanost k izboljšanju šolskih pogojev sta bili odločilni, da smo lahko odprli vrata novega kotička znanja in domišljije.

Za konec pa še misel za vse: knjige so vrata v svet priložnosti. Vsakič, ko odpremo knjigo, stopimo na novo pot. Naj bo ta knjižnica prostor, kjer bodo učenci POŠ Topolšica vsak dan znova odkrivali čarobnost zgodb in širili svoja obzorja.

